

Paddington cestuje

Michael Bond

mladá fronta

Paddington cestuje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Bond

Paddington cestuje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Paddington cestuje

Michael Bond

Paddington cestuje

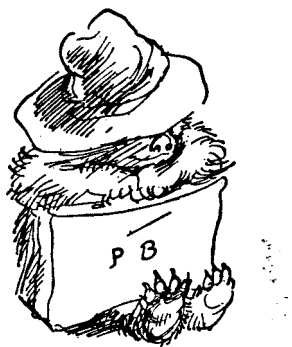
Další příběhy medvěda z nejtemnějšího Peru

Ilustrovala PEGGY FORTNUMOVÁ

mladá fronta

Přeložila Eva Brožová

Paddington Abroad

Text copyright © Michael Bond 1960

Illustrations copyright © Peggy Fortnum

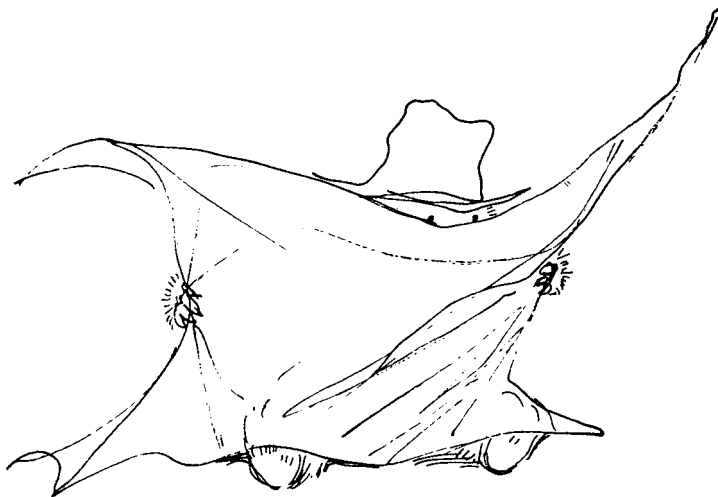
and William Collins Sons and Co. Ltd. 1960

Translation © Eva Brožová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-204-6441-5

ISBN e-knihy 978-80-204-6561-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Paddington se připravuje

Paddington byl v bryndě. Protože to byl medvěd, který se často dostává do průšvihů, ani ho to nepřekvapilo – ovšem když vstal a rozhlédl se po pokoji, dokonce i on musel uznat, že vypadá hůř než obvykle.

Všude se povalovaly mapy a kousky papíru, nemluvě o několika ošklivých skvrnách od marmelády a dlouhé cestičce otisků tlapek. Otisky začínaly na mapě, kterou si rozložil přes přikrývku na posteli. Šlo o velkou mapu Londýna a uprostřed, vedle prvního otisku tlapky, se nacházelo kolečko, které označovalo polohu

domu Fouskových ve Windsorských zahradách číslo třicet dva.

Cestička vedla přes mapu od domu Fouskových jižním směrem, přes konec postele a na další mapu, která ležela na podlaze. Odtud pokračovala pořád na jih dál až k Lamanšskému průlivu a potom na třetí mapu u okna, co zachycovala severní pobřeží Francie. Tam cestička končila ve vlhké hromádce, která vznikla z drobků sušenky, kapky marmelády a kaňky červeného inkoustu.

Paddington do ní s hlubokým povzdechem roztržitě ponořil tlapku. Kleknul si na podlahu a podíval se na pokoj s přivřenýma očima, ovšem nepořádek pak vypadal ještě hůř, protože zdola viděl jen hrbolky a rýhy.

Zrovna když se chystal vlézt zpátky do postele a zvážit situaci, zaslechl cinkání talířů a kroky na schodech.

S provinilým výrazem vyskočil z podlahy a chvatně začal všechno strkat pod postel. I když měl ohledně nepořádku pár velice dobrých výmluv, tušil, že ani paní Fousková, ani paní Ptáčková by z nich nebyly nadšené – zvláště v době snídaně, kdy všichni obvykle spěchají.

„Už jsi vzhůru, Paddingtone?“ zavolala paní Fousková, když zatukala na dveře.

„Ne – ještě ne, paní Fousková,“ vykřikl Paddington tlumeným hlasem, jak se snažil nacpat sklenici s marmeládou pod skříň. „Myslím, že se mi zasekla víčka.“

Protože Paddington byl v podstatě pravdomluvný medvěd, zavřel oči, a zatímco sbíral zbytek věcí, několikrát hlasitě zachrápal. Zašátral po peru a inkoustu, chvatně je strčil do starého klobouku, který si narazil na hlavu, a jakmile zvedl poslední mapu, poslepu tápal ke dveřím.

„Děje se něco, Paddingtone?“ vyhrkla paní Fousková, protože se dveře zničehonic otevřely a objevil se v nich Paddington.

Paddington se málem svalil leknutím na záda, když na chodbě uviděl stát paní Fouskovou s podnosem se snídání.

„Myslel jsem, že jste kredenc, paní Fousková,“ vykřikl, rychle si strčil mapu za záda a zacouval k posteli. „Omylem jsem musel jít jiným směrem.“

„To doufám,“ řekla paní Fousková, když za ním vešla do pokoje. „Ještě nikdy jsem neslyšela tolik bouchání a nárazů.“

Paní Fousková se podezíravě rozhlédla, ale všechno vypadalo na svém místě, a tak se opět zadívala na Paddingtona, který teď seděl s velice zvláštním výrazem na posteli.

„Opravdu se ti nic nestalo?“ zeptala se ustaraně, když před něj položila podnos. Jeden ošklivý okamžik měla paní Fousková dojem, že Paddingtonovi teče z levého ucha krev, ale než se o tom mohla přesvědčit,

narazil si starý klobouk ještě víc na hlavu. Přes to všechno se jí ten pohled vůbec nezamlouval a ve dveřích zaváhala pro případ, že by něco nebylo v pořádku.

Paddington si přál, aby paní Fousková co nejdříve odešla. Jak se snažil pokoj co nejrychleji uklidit, zapomněl zavřít lahvičku s inkoustem a cítil, že mu vlhne temeno hlavy.

Paní Fousková s povzdechem zavřela dveře. Z dřívějších zkušeností věděla, že je marné snažit se vymámit z Paddingtona vysvětlení, když měl podobnou náladu.

„Řekla bych,“ pronesla paní Ptáčková, když se paní Fousková vrátila do kuchyně a vylíčila jí jeho zvláštní chování, „že ten mladý medvěd není jediný v tomhle domě, kdo se chová divně. Všechno to souvisí vy víte s čím!“

S tím musela paní Fousková souhlasit. Od minulého večera byla jejich domácnost vzhůru nohama.

Začalo to v okamžiku, kdy pan Fousek dorazil domů s obrovským štosem map a pestrobarevných brožur a oznámil, že je vezme na dovolenou do Francie.

Během pár vteřin obvyklý klid a pohoda panující ve Windsorských zahradách číslo třicet dva zmizely a už se nevrátily.

Od večere až po odchod do postele byla jediným tématem hovoru dovolená. V nepoužívaných skříních se pátralo po starých nafukovacích míčích a plavkách,

vymýšlely se plány a paní Ptáčková už začala prát a žehlit malou horu oblečení, aby na ten velký den všechno nachystala.

Zpráva o dovolené ve Francii nadchla především Paddingtona. Vzhledem k tomu, že byl členem rodiny Fouskových, ho s sebou brali na jednodenní výlety, které si báječně užil, ale ještě nikdy nebyl na opravdové dovolené a nesmírně se na ni těšil. Navíc mu dal pan Fousek v záchvatu velkorysosti na starost všechny mapy a něco, čemu se říkalo „idinerář“.

Nejdřív si Paddington nebyl jistý, jestli zvládne něco, co zní tak důležitě jako „idinerář“, ale když mu Juditka vysvětlila, že je to prostě seznam všech míst, která navštíví, a aktivit, které budou dělat, okamžitě změnil názor. Paddington zbožňoval seznamy a „seznam aktivit“ zněl velice zajímavě.

„Dám ruku do ohně,“ pronesla paní Ptáčková ponuře, když tu záležitost probírala při mytí nádobí s paní Fouskovou, „že celých těch čtrnáct dní strávíme na cestě, jestli bude mít mapy na starost ten mladý medvěd. Koleduje si to o malér. Nikdo neví, kde skončíme.“

Paní Fousková si znovu povzddechla. „To je možné,“ řekla a obrátila pozornost k jiným věcem, „ale udělá mu to radost. Vždyť víte, jak zbožňuje sepisování.“

„Hmm!“ odfrkla si paní Ptáčková. „Jestli něco vím, tak to, že počmárá celé povlečení. Itineráře!“

Podrážděně mlaskla a vrhla zachmuřený pohled na strop, nad kterým měl Paddington svůj pokoj.

Paní Ptáčková z dřívějších zkušeností a praní mnoha povlečení věděla, že inkoust a Paddington jsou dvě věci, které by se k sobě neměly přiblížit. Tentokrát si však nemusela dělat starosti, protože Paddington právě v tu chvíli přestal psát. Seděl na posteli a pečlivě studoval velký list papíru, který držel v tlapkách.

Nahoře bylo velkými červenými písmeny napsáno:

IDINERÁŘ OD PADINGTUNA

Pak následoval otisk jeho tlapky, aby bylo zřejmé, že jde o originál.

Paddington si nebyl úplně jistý, jak se píše „idinerář“, ale i když předchozí večer prošel ve slovníku pana Fouska všechna slova začínající na „id“, nikde ho nedokázal najít. Vcelku ho to nepřekvapilo. O slovnících neměl vysoké mínění. Kdykoli si chtěl vyhledat obzvláště obtížné slovo, obvykle zjistil, že není k nalezení.

První položka na seznamu byla:

7 hodin – velká snídane

a pak následovalo

8 hodin – odjest z domova (Windsorské zahrady 32)

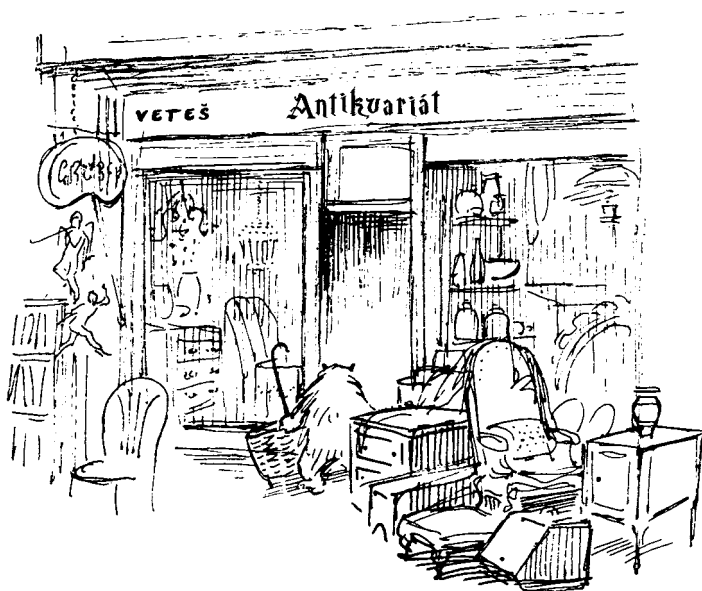
9 hodin – obžerstvení

11 hodin – svadčinka

Paddington si seznam několikrát přečetl, a když dopsal 12 hodin – přijest na letiště – objed, papír složil a strčil si ho do tajné přihrádky v kufříku. Naplánovat dovolenou – zejména dovolenou v zahraničí – bylo mnohem náročnější, než si představoval, a rozhodl se, že se o tom musí poradit se svým přítelem panem Pelichem.

Rychle se umyl a pospíchal do kuchyně, kde si od paní Ptáčkové vyzvedl nákupní seznam a košík na kolečkách, a s odhodlaným výrazem v očích vyšel z domu.

Cestou zaskočil do pekárny, kde měl stálou objednávku na čerstvě upečené vdolky, potom odbočil do ulice Portobello a zamířil k obchodu pana Pelicha, jehož výlohy přetékały starožitnostmi všech tvarů a velikostí.

Pan Pelich miloval stejně jako Paddington kakao a vdolky a často spolu nad svačinkou o jedenácté vedli dlouhé hovory. V mládí hodně cestoval a Paddington byl přesvědčený, že bude o dovolených v zahraničí vědět všechno podstatné.

Pan Pelich byl stejně nadšený jako Paddington, když se o dovolené ve Francii dozvěděl, a chvatně ho odvedl k pohovce v zadní části obchodu, na které se odehrávaly všechny jejich důležité debaty.

„To je ale překvapení, pane Fousku,“ řekl, když v rendlíku na sporáku ohříval mléko. „Řekl bych, že jen málokterý medvěd tráví dovolenou v zahraničí, takže ji musíte co nejlépe využít. Jestli potřebujete s něčím poradit, klidně se zeptejte.“

Zatímco pan Pelich chystal kakao, pozorně poslouchal, co Paddingtona trápí, a pak nasadil vážný výraz.

„Musím říct, že mít na starosti itinerář je pro mladého medvěda velká zodpovědnost, pane Fousku,“ prohlásil, když podal Paddingtonovi hrnek s horkým kakaem výměnou za vdolek. „Uvidíme, co pro vás můžu udělat.“

A bez dalších okolků si klekl na všechny čtyři a začal přehrabávat hromadu starých knížek v krabici pod pohovkou.

„Vypadá to, jako by se zrovna teď všichni rozhodli jet na dovolenou do zahraničí, pane Fousku,“ prohodil,

když začal Paddingtonovi podávat knížky. „Po knihách o Francii teď byla velká shánka, ale snad i v těchhle najdete všechno, co potřebujete.“

Paddington čím dál víc kulil oči na zvětšující se hromadu vedle sebe, a když pan Pelich zničehonic vstal a držel v ruce starý černý baret, úžasem se málem svalil z pohovky.

„Je dost velký,“ pronesl pan Pelich omluvně, když ho zvedl ke světlu, „a navíc má pár dírek od molů. Ale je skutečně francouzský a klidně si ho můžete vzít.“

„Moc děkuji, pane Pelichu,“ opáčil Paddington vděčně. „Myslím, že se mi do těch děr vejdou uši. Medvěďům se totiž špatně sklápějí.“

„Doufám, že se vám bude všechno hodit,“ řekl pan Pelich, kterého potěšil Paddingtonův nadšený výraz. „K plánování itineráře budete potřebovat spoustu knížek a je lepší nic neriskovat. Když jste v cizině, nikdy nevíte, co se může stát, pane Fousku.“

Pan Pelich začal Paddingtonovi líčit, co všechno může na dovolené ve Francii vidět, a uplynula dlouhá doba, než si medvídek konečně otřel z fousků poslední zbytky kakaa a zvedl se k odchodu. S panem Pelichem totiž ubíhal čas velice rychle, protože uměl vyprávět mnohem zajímavěji než ostatní lidé.

„Určitě si do deníku budete moct zaznamenat spoustu zážitků, pane Fousku,“ prohlásil pan Pelich a pomohl

Paddingtonovi naložit knížky do nákupního košíku. „Už se těším, až si to přečtu.“

Paddington byl čím dál nedočkavější, zamával panu Pelichovi na rozloučenou a plahočil se po Portobellu se svým nákladem. Nákupní košík byl tak těžký, že ho skoro nedokázal uřídit, a několikrát málem narazil do stánků podél ulice.

Kromě toho měl v hlavě tolik věcí, že nevěděl, na kterou by měl myslet dřív. Hlavně se však nemohl dočkat, až si vyzkouší nový baret, a také některé z knih pana Pelicha vypadaly nanejvýš zajímavě. Nakonec se rozhodl na chvíli posadit a obojí prozkoumat.

Položil na zem svůj starý klobouk, opatrně si nasadil baret a pak začal vytahovat z košíku jednu knížku za druhou.

Úplně nahoře byl slovník. Následovala francouzská kuchařka – plná receptů a barevných obrázků jídel, nad kterými se mu sbíhaly sliny. Poté vytáhl cestovního průvodce s mapami a radami o tom, co lze ve Francii vidět a dělat, a po ní několik dalších knížek s obrázky.

Úplně na dně ležela zajímavě vyhlížející příručka v kožených deskách s titulem *Užitečné fráze pro cestovatele*, vyvedeným zlatým písmem.

Než ji vyndal z košíku, chvatně přešel ulici a ponořil tlapky do koryta s vodou. Pan Pelich mu vysvětlil,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Paddington cestuje***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.